

Міжнародны адукацыйны праект

"Артэк": педагагічная паэма

Лабараторыя эксклюзійных праграм

Ідэя правядзення міжнароднага конкурсу педагогаў у "Артэку" нарадзілася не выпадкова. Менавіта "Артэк" быў доўгі час інтэрнацыянальным домам для дзяцей. Спачатку — для кваліфікацыі з рабоча-сялянскіх сем'яў, а пасля — для нашай маладой савецкай эліты. Летніку ўжо 75 гадоў. І паміж "Артэкам" учаснікам і "Артэкам" сённяшнім — вялікая розніца. Але з мінулага засталася шмат чаго, што прыцягвае да яго зараз. Трапіць у "Артэк" было сапраўдным падарункам лёсу. Тут пачыналіся для многіх дзяцей розныя нацыянальнасцей. Шмат хто і цяпер з гонарам гаворыць пра сваё дачыненне да яго. Геніяльная мастацка Надзя Рушавя падзяляла жыццё на дзве паловы — да "Артэка" і пасля. Расійскіх палітыкаў Ірына Хакамада першы вопыт грамадскіх стасункаў атрымала менавіта тут. І акторка кіно Таццяна Догілева, і вядомы шахматніст Анатоль Карпаў, і легенда танца Махмуд Эсамбаеву лічаць час, праведзены ў "Артэку", самым яркім успамінам з дзяцінства.

Другое, чым прываблівае "Артэк", — гэта чароўная прырода. Ён размясціўся ва ўнікальным месцы — урочышчы Хазар і атрымаў сваю назву ад грэчаскага слова "Ортэкі", што азначае перапёлка. Іх тут асабліва шмат восенню, калі яны збіраюцца з сіламі перад адлётам за мора. На пачатку XX стагоддзя ў гэтым месцы быў пабудаваны першы на паўднёвым узбярэжжы Крыма курорт. Гэта быў дарэгі і элітны адпачынак, кажуць, што калі б не 1917 год, то ён стаў бы другім Маямі. Па ініцыятыве З.П.Салаўева, старшыні Расійскага таварыства Чырвонага Крыжа, у 1925 годзе пачала стварацца Усеасязная эксперыментальная дзіцячая здраўніца "Артэк". Чорнае мора, горы (асаблівае суседства з Аю-Дагам) і парк іх лясавы як арганізм, так і душу кожнага, хто сюды прыедзе. Дарэчы, парк тут унікальны, і дрэвы растуць вельмі каштоўныя, як, напрыклад, шольпанавыя дрэвы. На сёння "Артэк" займае плошчу каля 300 гектараў (100 з іх — парк), уключае ў сябе 10 дзіцячых летніак — 5 пастаянных і 5 сезонных, гасцінны комплекс, розныя службы. Працягласць пляжа складае сем з паловай кіламетраў.

Багача "Артэка" — гэта яшчэ і яго людзі. Цяпер тут занята 1660 супрацоўнікаў (на лета запрашаюцца яшчэ каля 700). З іх 714 з'яўляюцца ветэранамі "Артэка". Сярод працаўнікоў "Артэка" шмат заслужаных — урачоў, настаўнікаў, работнікаў культуры, нават ёсць адзін заслужаны эканаміст. Кіраўніцтва летніка называе такіх супрацоўнікаў патрыятамі.

Міжнародны дзіцячы цэнтр "Артэк" уяўляе сабой лабараторыю, дзе распрацоўваюцца эксклюзійныя сацыяльна-педагагічныя адукацыйныя і культурныя праграмы, а таксама тэхналогіі іх рэалізацыі. Называюць так, у якіх прымаюць удзел беларусы, — Міжнародны конкурс педагогаў, Міжнародны дзіцячы кінэафестываль, Міжнародны дзіцяча-юнацкі конкурс класічнага танца імя Ю.Грыгаровіча, Міжнародны аэракасічны фестываль, Міжнародны дзіцячы харавы конкурс-фестываль.

Міжнароднаму конкурсу педагогаў — ужо пяць гадоў. Яго арганізатары прызналі, што спачатку конкурс разглядаўся як вырашэнне асноўнай праблемы "Артэка" — недавальнічовага (асабліва ў міжсезонне) попыту на пушчкі. Па ўмовах конкурсу настаўнік павінен быў прыехаць на падсёминар са сваімі вучнямі (не менш як 20 дзяцей), а гэта значыць, выкупіць для іх пушчкі.

Хвалюючы наконек конкурсу яго задумчыкам даваўся перажыць шмат: конкурсы настаўнікаў праводзіліся ў многіх краінах былога Саюза — ці адгукнецца хто-небудзь на артэўскі? Калі так, дык ён павінен нечым адрознівацца ад астатніх, а менавіта — свабодай самавылучэння. Ці не прыедуць у такім выпадку "слабыя" настаўнікі? Так атрымалася, што галоўная ўмова ўдзелу настаўніка стала лепшым тэстам. Педагогаў павіны былі паверыць калегі, бацькі, фундатары.

Конкурс не толькі выжыў, але і развіўся. Ужо ў першы год (1996) сюды прыехалі настаўнікі, годзія высокага звання — міжнароднага ўзроўню. І сярод іх — наша з вамі зямлячка Алена Рыгораўна Гуляева, настаўніца музыкі са 170-й сярэдняй школы Мінска. Мы тады вельмі радаваліся яе перамозе. На другі год конкурс быў заўважаны сусветнай грамадскасцю — заняў першае месца на Усерасійскім конкурсе сярод лепшых праектаў у сферы міжнароднага супрацоўніцтва ў галіне адукацыі і прызнаны ЮНЕСКА "Праектам XX стагоддзя".

У 1999 годзе педагогі, грамадскія дзеячы, вучоныя, якія мелі дачыненне да артэўскага конкурсу, аб'ядналіся ў міжнародную дабрачынную арганізацыю "Адукацыя без межаў". Яны выступаюць за ўмацаванне педагагічнага супрацоўніцтва ў рамках СНД і за яго межамі, а таксама садзейнічаюць працэсу дэмакратызацыі і гуманізацыі ў сферы адукацыі. З 2000 года да ўдзелу ў конкурсе пачалі запрашацца выкладчыкі ВНУ (спецыялісты ў галіне гуманітарнай адукацыі), педагогі далагавой адукацыі і педагогі дашкольных адукацыйных устаноў. Так, конкурс пашырыў свае межы, выйшаў у свет першы нумар часопіса "Адукацыя без межаў". Артэўскі конкурс — гэта адказ на заплыты дня, калі сусветныя інтэграцыйныя працэсы патрабуюць адзіных стандартаў ацэнкі працы настаўніка і адукацыі.

Сёлета на юбілейны фінальны конкурс прыехалі пераможцы ўсіх папярэдніх гадоў — 22 педагогі. Яны правялі і для фіналістаў, і для артэўскіх настаўнікаў майстар-класы. Наша А.Р.Гуляева дзялілася вопытам работы па тэхналогіі развіццёвага навучання на ўроках музыкі.

У рамках фіналу прайшоў шэраг мерапрыемстваў — міжнародная выстава інавацыйнага педагагічнага вопыту "Бесперапынная адукацыя: ад ідэі да ўкаранення", прэзентацыя выданняў педагагічных сродкаў інфармацыі і часопіса міжнароднай дабрачыннай арганізацыі "Адукацыя без межаў", міжнародная навукова-практычная канферэнцыя "Дыялог адукацыйных сістэм у сучасным свеце. Бесперапынная адукацыя: праблемы падрыхтоўкі спецыялістаў". Але галоўная падзея — гэта ўрокі фіналістаў конкурсу. На іх, як на тэатральных паставоўках, збіраліся аншлагі, і часта ўрокі заканчваліся апладысмантамі.

Дваццаць хвілін на пераўвасабленне

У фінале Міжнароднага конкурсу педагогаў брала ўдзел 12 настаўнікаў. Яны былі рознымі па ўзросце, са званнямі — заслужаны, пераможца, лаўрэат — і зусім сціплыя — з вышэйшай катэгорыяй. Хтосьці прыехаў з вялікага Піцера, хтосьці — з мала каму вядомай мясціны — прыпынку Нова-Лабінска. Шкала толькі, што ў сёлённым фінале не было беларусаў.

Урокі гэтых 12 лепшых выклікалі вялікую цікавасць, падчас іх правядзення збіралася поўная зала людзей — праса, група патрымкі, настаўнікі з артэўскай школы. Работу асцвяжала 15 членаў журы — з Літвы, Італіі, Польшчы, Украіны, Расіі, ЗША і наша з вамі суайчынніца — В.У.Буткевіч, доктар педагагічных навук, прафесар БДПУ імя Танка. Зала ажыўлена рэагавала на тое, што адбывалася ў класе. Нават журы давалася пабываць у ролі ўдзельнікаў інтэр'ю. Настаўніку было нялёгка, бо за кожным яго рухам і словам сачылі шмат уважлівых вачэй, аб'ектываў фотаапаратаў і відэакамер.

Што такое фінальны ўрок? Гэта 20 хвілін узаемяін з дзецьмі, з якімі ты знаёмішся тут жа. Самі члены журы прызнавалі, што гэта выходзіць за межы магчымага. Але многія канкурсанты здолелі зрабіць свой урок незабыўным.

Фінальны ўрок пачынала маладая настаўніца пачатковых класаў з Севастопалю Н.У.Іванова. Яна разам з дзецьмі адправілася на лужок, дзе раслі прыгожыя кветкі. Вучні сталі збіраць усе расліны, якія ім падабаліся. Пасля гэтага лужок ператварыўся ў голае месца. Трыхкласнікі спрабавалі ра-забрацца ў такім паняцці, як экалогія. Не скажу, што гэта было для іх лёгкай справай. Некаторыя ўявілі для сабе, што гэта навука забарон — прыроду чапаць нельга! Урок Наталлі Уладзіміраўны вытаравала яе жаночая прыгажосць, а яна, як казаў некалі пісьменнік, выратуе і свет.

С.Д.Казлоў з Вялікіх Лук (Расія) на сваім уроку імкнуўся дасць дзесяцікласнікам, што тэматэма — навука карысная для пазнання свайго жыцця. Хочаш ты, напрыклад, пазнаць роўную перпендыкулярную лінію на сваім дачным участку, а прыкладных у цябе няма. Веданне пэўных законаў матэматыкі дапаможа табе скарыстаць звычайнае вядро ў якасці такой прылады.

Мне спадабаўся ўрок Л.Г.Даліч з Малдовы. І хоць я не ведаю англійскай мовы, але гэта не перашкодна. Лілія Георгіеўна — прываблівая, добраахвотная настаўніца. Калі яна звярталася да дзяцей, то заўсёды ўсмешкалася і злёгка дакраналася да кожнага. Яе ўрок нагадаў радзімост: паміж дзецьмі з Кішынёва — і артэўскімі дзецьмі.

Не пананцавала, на маю думку, крышку М.М.Дугрычэлава з Дагестана. У артэўскіх дзяцей не выкладаўся раней такі прадмет, як сусветная мастацкая культура. Таму клас было цяжка разгаварыць на тэму "Вытокі вечнасці". Але настаўнік усё ж зрабіў сваю справу — ён крануў сэрцы дзяцей.

На самы апошні ўрок фіналу ўсе, хто хацеў, не маглі патрапіць, бо маленькі камп'ютэрны кабінет іх проста не змясціў бы. То быў урок пераможцы, і мы яшчэ больш у тым пераканаліся, калі пасля заканчэння настаўнік, Аляксандр Барысавіч Фядосаў, выкладчык фізікі і інфарматыкі з Санкт-Пецярбурга, прааналізаваў свае дзеянні. Да яго ніхто не рабіў гэта так прафесійна. На сваім уроку ён прапанаваў 11 класу ўспомніць усё, што яны вучыліся да курсу фізікі, структуравалі свае веды. А затым здагадацца, якія з'явы і працэсы хваляюцца за тымі графікамі і дыяграмамі, што прапануе ім камп'ютэрная праграма, аўтарам якой з'яўляецца сам настаўнік. Трапіла назваў А.Б.Фядосава адзін член журы — чалавек абсалютнай усядомленасці кожнага свайго руху. Можна гэта і прынесла яму перамогу.

Як жа дзейнічала на конкурсе журы? Яно выпрашвала адзіны падыход пры ацэньванні работы настаўніка. Можна назваць тры крытэрыі, якім надавалася большае ўвага — змест урока, метадычная падрыхтаванасць настаўніка і яго ўменне наладжваць кантакт з дзецьмі.

Зразумела, кожны судзіў журы параўноўваў удзельнікаў конкурсу з настаўнікамі свайго краіны. І хоць у ЗША, Італіі, Літве падобныя конкурсы не праводзіліся (там лепшага настаўніка прызначаюць), усё ж сама ідэя такога мерапрыемства ім вельмі спадабалася.

Уладзімір Георгіевіч Маранцман — член-карэспандэнт Расійскай акадэміі адукацыі, доктар педагагічных навук, прафесар Расійскага дзяржаўнага педагагічнага ўніверсітэта імя Гершэна — чатыры гады запар сярод суддзяў артэўскага конкурсу. Ён прызнае, што такое "спадарожніцтва" яму падабаецца тым, што тут збіраюцца розныя людзі — і віртуозы, і простыя настаўнікі. У гэтым

вартасць конкурсу, бо адразу відаць спектр настаўніцкіх манер, звычак, тэпалаў. Можна параўнаць конкурс з горным разрэзам — усе пласты праглядаюцца, і сярод іх знаходзяцца сапраўды ўнікальныя.

Уладзімір Георгіевіч нягледзячы на прафесарскае званне — настаўнік, які практыкуе, таму да ацэнкі працы калег у яго свае падыходы. Настаўнік вызначае думку і падбірае пад яе сродкі. На погляд прафесара, паміж гэтымі двума дзеяннямі павіна быць гармонія. "Мне здаецца, што ў гэтым — майстэрства настаўніка і ступень яго адказнасці перад дзецьмі. Бо мы часам ставім галавакружныя мэты для дзяцей, з якімі маем справу. Увесь такт і чалавечнасць настаўніка ў тым, каб збудавалі лесеўшу перамагання перашкод. Іншая рэч, згодна якой я ацэньваю ўрок, — гэта крытэрыі канфліктнасці. Канфліктнасці таго, што ўяўлялі сабой вучні да ўрока і што яны здолелі пераадолець у сабе за яго хвіліны. Навучанне — гэта пераўвасабленне."

Артэўскі конкурс з мінулага года стаў запрашаць яшчэ і педагогаў ВНУ, і педагогаў далагавой адукацыі. Каб спадарожнічалі выкладчыкі вышэйшай школы — такога пакуль не існавала. Конкурс педагогаў праходзіць на базе Гуманітарнага інстытута "Артэк" і з'яўляецца часткай вучэбна-выхаваўчага працэсу ВНУ. Увесь багаж ведаў і вопыту, які прывозіць з сабой педагогі, застаецца ў "Артэку" і перадаецца студэнтам інстытута. Сярод дысцыплін, якія сталі тэмамі для спадарожніцтваў, — курсы з вучэбнага плана Гуманітарнага інстытута: філасофія, сацыяльная педагогіка, псіхалогія, украінская і замежная культуры і г.д. "Артэк" першым паставіў пытанне — якім павінен быць сучасны педагог?

У двух падсёмінарах удзельнічала 13 педагогаў з Украіны, Расіі. Гэта — людзі не толькі цікавыя, але і патрэбныя для інстытута. У фінале іх засталася толькі пяцёра. Тут яны павіны былі паказаць сябе сапраўднымі Сакратамі, рыхтуючы выступленне для публічнай лекцыі. Лейшай стала расійка Алена Анатольеўна Мясцаева, кандыдат педагагічных навук, дацэнт, намеснік загадчыка кафедры педагогікі Астраханскага дзяржаўнага ўніверсітэта.

А наша беларуская група перажывала за Вольгу Міхайлаўну Мельнікаву. Так хацелася, каб адзіная беларуска на конкурсе ўвайшла ў спіс яго пераможцаў. Але ў Вольгі Міхайлаўны гэта яшчэ наперадзе. В.М.Мельнікава — даўняя знаёмая "Артэка", працавала тут некалі чатыры гады. Таму калі "Артэк" аб'явіў конкурс для педагогаў далагавой адукацыі, настаўніца адразу атрымала запрашэнне.

Вольга Міхайлаўна жыве ў Жлобіне — горадзе лялек і, можа, таму яна кіруе студыяй лялек "Карцінкі" ў гарадскім цэнтры дзіцячай творчасці "Эўрыка". Калі яе выхаванцы даведаліся, што іх настаўніца запрасілі ў "Артэк", сталі марыць пра гэтую пазеўку. Так што прыйшлося дзейнічаць — шукаць фундатараў, пераконваць бацькоў, рыхтаваць праграму. У "Артэк" разам з Вольгай Міхайлаўнай паехала дзевяць дзяцей. І двое занятых, і аўтарскі вечар не падаліся В.М.Мельнікавай такім ужо цяжкім выпрабаваннем. Але без хваляванняў не абыйшлося.

"Конкурс — гэта свята, — азначае наша канкурсантка. — І яшчэ добрая праверка свайго вартасці. Гэта жывая крыніца энергіі і тых творчых флюідаў, якія тут паўсюль. Конкурс дае магчымасць абмену думкамі і наталяе інфармацыйна-метадычны голад, які адчуваеш на месцы."

Жадаю ўсім чытачам "Настаўніцкай" уважліва сачыць за інфармацыяй пра конкурс педагогаў у "Артэку". Гатова дапамагчы, даць кансультацыю. Вельмі хочаша, каб на ім пра-каласа ўспомніць усё, што яны вучыліся да курсу фізікі, структуравалі свае веды.

гучала ўрачыста — Рэспубліка Беларусь!"

Мы таксама жадаем, каб яно гэтаж сталася. Конкурс каштуе таго, каб у ім удзельнічаць. Ён можа даць настаўніку шмат чаго. Няшчасны той, хто барэ ўдзел у ім толькі дзеля грошай — ён не адчуе ўсёй яго шматграннасці. Конкурс — гэта выпрабаванне сябе як педагога, абмен вопытамі і навуковай лабараторыя, вялікая інфармацыйная база і прафесійная тусючка. На шыроўні ўручэння галоўных узнагарод конкурсу — залатыя глобусы — нехта слухна заўважыў, што спадарожніцтва педагогаў у "Артэку" нясе ў сябе не меншую энергію, чым Чорнае мора.

Журналісты і настаўнікі — калегі

Не магу я як журналіст абыйсці свайго увагай прэзентацыю педагагічнай прэсы. Бо лічу, што прафесійная СМІ толькі дапамагае нашым настаўнікам арыентавацца ў вялікім аб'ёме той інфармацыі, якая зараз абрынаецца на іх. Педагагічная прэса — гэта яшчэ і дарэдчык настаўнікаў, і іх заступніца.

Прэзентацыю выданняў педагагічнай прэсы адкрывалі гаспадары — украінскія журналісты. Пяць гадоў таму ва Украіне было створана ўнікальнае дзяржаўнае выдавецтва "Педагагічная прэса", заснавальнікам якой выступіла Міністэрства асветы і навукі Украіны. У гэта выдавецтва ўваходзіць — дзве газеты — "Асвета Украіны" і "Сельская школа" — і шаснаццаць каларовых тэматчных часопісаў. Газета "Асвета Украіны" даходзіць да кожнай школы. Яна — практычны дапаможнік для ўсіх настаўнікаў. Падчас прэзентацыі украінскія журналісты знаёмілі з новым часопісам "Гуманітарная навука". Гэта навукова-практычнае выданне скіравана на шырокую настаўніцка-педагагічную аўдыторыю. Яго выдаўчы лічаць, што яно будзе цікавым і карысным усім, хто хоча паглыбіцца ў сучасную філасофскую і педагагічна-псіхалагічную праблематыку.

На Украіне акрамя дзяржаўнай педагагічнай прэсы існуе яшчэ шмат прыватнай. І некаторыя з яе прадстаўнікоў таксама прыехалі на конкурс са сваімі праектамі. Напрыклад, прыватнае выдавецтва "Школьны свет" выпускае 17 педагагічных усеўкраінскіх газет — па ўсіх школьных прадметах. Галоўнае, на што зараз накіроўвае свой патэнцыял украінская педагагічная прэса — каб стаць для настаўніка дапаможнікам-метадыстам, паведаміць яму пра розныя псіхалагічна-педагагічныя тэхналогіі, тэсты, метады, наладзіць кантакты з аднадумцамі, а таксама абмен даследаваннямі і думкамі.

Расійскую прэсу прадстаўляў А.М.Кушнір, галоўны рэдактар грамадска-педагагічнага часопіса "Народная адукацыя". Ён падараваў удзельнікам мерапрыемства два часопісы: "Народная адукацыя" і "Школьныя тэхналогіі". Першы — знаёмы многім нашым настаўнікам, бо распрацаваў дзяцей у далёкім 1803 годзе і цяпер атрымаў новае жыццё. Мне ён падаўся вельмі цікавым, бо яго матэрыялы вымушаюць думаць, дзейнічаць, нешта мяняць. Часопіс "Школьныя тэхналогіі" — больш вузлакіраваны, яго мэта — расказаць настаўнікам пра тэхналогізацыю адукацыі.

Каб закончыць расказ пра прэзентацыю педагагічнай прэсы, трэба дадаць, што на конкурсе нарадзіўся свой часопіс — міжнародны, навукова-папулярны — пад назвай "Адукацыя без межаў". Яго заснавальнікам выступілі МДЦ "Артэк" і міжнародная дабрачынная арганізацыя "Адукацыя без межаў". Удзельнікі конкурсу атрымалі першы нумар гэтага выдання. Выглядае яно дарэгім — з выдатнымі фотаздымкамі, паліграфіяй, на добрай паперы і выканана па ўсіх правілах сучаснага дызайну. Планаўецца, што ў часопісе будуць друкавацца толькі арыгінальныя матэрыялы, спецыяльна падрыхтаваныя для яго. У першым нумары аўтары выступілі пад такімі рубрыкамі — Міжнародны вопыт: сістэмы і мэдзі; Інавацыі: тэорыя і практыка; Пазашкольныя культурна-адукацыйныя ўстановы; Тэхналогія творчасці; Знаёмства: асоба.

На сваяе нараджэння часопіса М.М.Сідорынка, генеральны дырэктар МДЦ "Артэк", член-карэспандэнт АПН Украіны, галоўны рэдактар часопіса, выказаў надзею, што выданне паслужыць добрую службу справе адукацыі і развіццю дыялогу сусветных сістэм адукацыі.

Слова на дарогу

Усе гэтыя запісы рабіліся з адной мэтай — зацікавіць беларускіх педагогаў конкурсам. Я старалася, каб настаўнікі маглі паўней уявіць сабе атмасферу артэўскага мерапрыемства. Летні адпачынак — час для раздуму. Пазнаёмцеся ж з умовамі конкурсу, можа, менавіта вас і чакае слава ў "Артэку".

Конкурс праходзіць з кастрычніка па май штогадова і падзяляецца на пяць падсёмінараў — выбарачны тур, турызм на працяглай артэўскай эмене. Працоўнымі мовамі зацверджаны англійская, руская і ўкраінская. Фінал — у апошні дзень мая, калі збіраюцца Вялікае журы ды канкурсанты, якіх журы адабрала падчас падсёмінараў.

Прыняць удзел у конкурсе можа любы настаўнік-практык. Дзеся гэтага яму трэба: знайсці магчымасць купіць дзіцячыя пушчкі ў Артэк (настаўнік павінен прывезці з сабой на падсёминар не менш як 10 дзяцей 3-11 класаў), прадставіць творчую працу на педагагічную тэму (асабісты вопыт, пошук шляхоў вырашэння педагагічных праблем і г.д.) і канспект аднаго з конкурсных урокаў, запоўніць і адправіць заяву-анкету.

Настаўнік-канкурсант праводзіць не менш як тры ўрокі — два са сваімі дзецьмі і адзін з дзецьмі артэўскай школы. Увесь неабходны матэрыял для ўрока ён прывозіць з сабой. На аўтарскім педагагічным вечары настаўнік павінен прадставіць свой педагагічны вопыт ці самастойна распрацаваную педагагічную праграму. Мэта вечара — паказаць сабе як асобу. Уключіцца трэба ў 45 адведзеных хвілін.

Усе ўрокі і аўтарскія вечары настаўнікаў-канкурсантаў запісваюцца на відэакасы. Журы ацэньваюць ўрокі настаўніка, аўтарскія педагагічныя вечары, творчую работу на педагагічную тэму.

МДЦ "Артэк" забяспечвае настаўнікаў-канкурсантаў месцамі ў гасцінцы і харчаваннем. Дзеці, якія прыязджаюць разам з настаўнікам, могуць прымаць удзел ва ўсіх мерапрыемствах, якія адбываюцца ў гэты час у "Артэку".

Для педагогаў далагавой адукацыі і педагогаў вышэйшай школы ўмовы ўдзелу ў конкурсе іншыя. Пра іх можна даведацца ўжо непасрэдна ў дырэктара МДЦ "Артэк", а таксама — патэлефанаваўшы ў нашу газету.

Жадаю ўдачы!

Святлана КІРСАНАВА.

НА ЗДЫМКАХ: моманты з ўрокаў — Э.В.Гардзеева, настаўніца рускай мовы і літаратуры льеўскага ліцэя №1 Маскоўскай вобласці (Расія) і пераможца артэўскага конкурсу настаўнікаў 2001 года А.Б.Фядосаў, настаўнік фізікі і інфарматыкі гімназіі №293 Санкт-Пецярбурга (Расія); наша беларуская дэлегацыя (на жаль, не ў поўным складзе).

Фота аўтара.

